



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

**R. P. Christophori de Ortega Sanclementini, E' Societate  
Iesv. Qvondam in Provincia Toletana Theologiæ  
Scholasticæ publici Professoris ... Tractatvs Dvo, De  
Trinitate, Nec non, Incarnatione**

**Ortega, Cristóbal de  
Lugduni, 1664**

Qvæst. II. An notio ab stricta proprietate differat.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94251](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94251)

Christus, generationis, & processionis intimans rationes, subtiliter adstruens personarum proprietates. Confirmatur: quia Patres, ut hanc veritatem apertius traderent proprie tales personarum abstractis nominibus, sapè adiuventis, explicarunt. Alexand. Alex. citata epist. col. 5. eius filias, ut ita dicam. Nazianz. orat. 29. in sancta lumina circa med. n. 24. Spiritus sanctus procedens à Patre, non tamen filiationis modo, nec generationis, verum processionis. licet enim perspicuitatis gratia nomina fingere. Basil. 4. contra Iunom. cap. 2. sub init. Innascibilitas ad nascibilitatem filij ex opposito distincta. Damasc. fid. cap. 9. longè ab init. ignascentiam Patris dixit, & post med. Hoc scire oportet: nomen Paternitatis, & filialitatis, & processionis non esse ex nobis ad beatam illam divinitatem transfatum. Hilar. 4. de Trinit. longè à med. Proprietate videlicet in unoquoque, & innascibilitatis, & originis, lib. 9. med. Paigenitus Deus ex perfecta, atque inerrabili nativitate subsistens. lib. 11. col. 4. filium: Beate naturæ plenissimam formam, & innascibilis substantie unigenitam nativitate appellat. similibusque abstractis proprietates personales explicavit lib. 12. col. 4. ac verè med. August. serm. 38. de temp. à med. Pater solus est in paternitatis persona. Concil. Toletan. 11. profess. fid. post med. Est unicusque persone manens sua proprietate. Pater enim eternitatem habet sine nativitate: filius eternitatem cum nativitate, Spiritus S. processionem sine nativitate.

2. Sed dies, & calamus me deficient, Patres similiter vbiuis loquentes recitantes. Recitavit cert. 1. aliquos, plures verò disp. 7. q. 1. cert. 4. n. 6. & q. 2. cert. 2. n. 4. vide in super Dionyl. 2. de diuin. nomin. vsque ad med. Athanas. Dialog. 1. de Sancta Trinit. post med. & q. 5. & 6. de natura Dei. Nazianz. orat. 23. in laudem Heron. versus fin. orat. 25. ad Arrian. & de seipso sine orat. 29. de dogmate & constitut. Episcoporum. circa med. & infra orat. 22. ad 150. Episcopos post med. orat. 37. 5. de Theologia longè à principio & verè fin. Nyssen de different. essentia, & hyposthaf. præcipue col. 2. ad verè med. & infra & epist. aduersus Apollinar. longè à principio, de Trinit. ad Eustachium col. 2. lib. ad Ablab. post. init. Basil. homil. 25. de fide med. 28. contra Sabellian. verè med. tract. de vera, & pia fide longè à med. epist. 43. ad Hyffen, maximè circa med. & infra, lib. 1. & 2. contra Iunom. verè fin. lib. vnico de Spiritu S. cap. 18. post init. Cyrillus. Alex. 1. Dialogor. de Trinit. longè à med. & sine lib. 2. col. 2. lib. 5. col. 5. fin. lib. 6. Dialogor. 4. lib. 7. circa med. & infra 1. in Ioann. cap. 4. circa med. Chryst. homil. de incomprehensibili Dei natura col. 2. Epiphani. heres. 37. circa med. Damasc. 1. fidei cap. 9. sub init. & fin. cap. 11. longè à med. lib. 3. cap. 5. & 7. orat. 1. de nativ. Beatæ Mariæ 1. de decret. primæ institutionis cap. 13. & 4. de duabus Christi voluntatibus sub init. Theodoret. Dialog. 1. inmutabilis col. 1. 2. de principiis col. penult. atque in id ad Habros 1. figura substantie. Isidor. Pelus. lib. 2. epist. 142. & 143. sine lib. 3. epist. 12. sub init. & 145. & 149. Anastas. Synait. 1. de rectis fidei Dogmatibus col. 7. Thalas Hecatondate 4. n. 87. ex latinis Hilar. 4. de Trinit. longè à med. lib. 11. sub init. lib. 12. med. Ambros. in symbol. Apostol. cap. 10. sub init. & 11. med. Aug. serm. 38. de temp. à med. 3. contra Maximum cap. 10. sine q. 60. ex octaginta tribus sub init. Fulgent. de fide ad Petrum cap. 1. longè à princip. Anselmus de Incarnat. verbi cap. 3. Bernad. lib. 5. de considerat. ad Eugen. sub med. Tertullian. contra Prax. cap. 11. sine Ricard. Victor. 4. de Trinit. cap. 15. & sequentibus ex Concilio Constantinopol. 1. generali 2. ante init. epist. ad Damasum, Damascus ipse in symbolo apud Hieron. tom. 4. Sophon. Patriach. Constantinop. 6. Synod. act. 11. col. 3. & 4. Ioannes Par. lib. de duabus natur. post init. Concil. lateran. cap. firmiter de summa Trinit. Florentin. sess. 18. post med. S. divina substantia, S. dixi equidem, sess. 19. col. penult. & vit. toraque Ecclesia præfatione de Trinitate.

3. Hinc constat robur rationis alterius datæ à S. Thom. art. 2. corp. Heretico enim, inquit ille, roganti, quo differant Pater, Filius, & Spiritus S. nequit responderi exactè nisi per proprietates significatas abstractè. personæ siquidem in concreto sunt, quæ distinguuntur, non distinctiua, siue rationes distinguendi: ergo pro-

prietates abstractè, & præcisè ab essentia obiectiua præcisione, vel formali saltem admittendæ sunt à Theologia tota, cuius & exactissime responderè: ex autem proprietates sic sumptæ sunt notionis: ergo notionis admittit à tota Theologia debent. Vndè Patres omnes; bonæ scilicet Theologiæ Patres, quæsitis exquisitissime, ut vidimus, abstractis proprietatibus nominibus propriam nobis vniuscuiusque personæ, ut ab aliis distinctæ, notitiam inferebant. Respondent aduersarij sufficienter responderi Patrem à filio distingui, quia generat filium. Contra: quia, vel generat, sumitur abstractè, ut præcindit à generali, & habetur intentum: vel concrete, & sic deuoluit generantem, qui distinguitur, non autem puram rationem distinctiõnis, quæ inquiritur, vt pater.

4. Arguo tandem: quia proprietates in concreto, seu complexè sumptæ, nequeunt ultra ternarium numerum multiplicari adhuc formaliter: atqui proprietates plures sunt, quam tres formaliter. Ergo non debent summi complexè, & in concreto, sed præcisè, & in abstracto. Maior probatur: quia in aduersariorum sententia de complexa acceptione formaliter cum personis (in quibus seorsim, ac singularim sumptis simplicissimus solum obiectiuus conceptus est) conuertuntur: ergo nequeunt esse plures proprietates, adhuc formaliter, quam personæ: sed personæ plures tribus nec sunt, nec esse possunt: ergo nec proprietates plures esse adhuc formaliter possunt. Minor suadetur: nam in vna patris persona est duplex & dimidia proprietate: nempe innascibilitas, & Paternitas, seu generatio, & in adæquata spiratio: in filio autem vna, & dimidia: nempe natiuitas, seu filiatio, & in adæquata spiratio: atque in Spiritu S. passiva spiratio, quæ sunt proprietates formales quinque in personis tribus formaliter. Vigetur: quia Pater, & filius, licet inter se differant, non tamen spiratione actiua, quæ ab Spiritu S. distinguuntur: ergo filiatio in filio diuersa formalitas est ab spiratione actiua: alioquin secundum idem formaliter distinguerentur, ac non distinguerentur inter se Pater, & filius, quod implicat.

5. Argumenta, quæ ex personarum simplicitate à Propositione petuntur probant, si formalem earum simplicitatem euincerent, quam minimè probant: quare non solutionem quidem merentur. Aliunde verò obiciunt aliqui. Sunt in Deo notionis: ergo de illis prædicari possunt, quæcumque de Deo: atqui hoc est falsum: falsum igitur est esse in Deo notionis. Subsumptum potest in his propositionibus: Paternitas intelligit, sapit, creat, quæ sunt falsæ; cum tamen verè de Deo sint. Item generatio, vel paternitas generat, quod verè de Deo dicitur. verum respondetur facillè negando primam consequentiam. Diuersitas enim in modo significandi satis est, vt de notione prædicari nequeat, quod de Deo, cui identificatur, potest verè prædicari, imò de persona, cuius notio est, vt benè S. Thom. q. 49. art. 1. Albert. q. 39. m. 2. art. 3. post med. Alex. q. 68. m. 5. art. 4. & 5. Ricard. in 1. d. 3. art. 3. q. 1. ad argum. & q. 2. corp. qua de re plura d. vit. vbi generales regulas enuntiandi in Trinitate assignabimus.



QVÆSTIO II.

An notio ab stricta proprietate differat.

DES hæc non nimis ardua de se est, nisi sua immensa eruditione. Ruiz minus veram opinionem munisset.

## CERTAMEN I.

*Omnis notio proprietatis formalissimè est.*

**P**roprium, siue proprietas largius dici solet, quid quid alicuius est, & si sit etiam alterius. Sic vsurpatur proprietas à Boet. de duab. natur. vers. med. Athanas. serm. 9. contra Arrian. col. 3. Dialog. 1. de Trinit. post med. Hilar. 12. de Trinit. col. 4. & lib. 9. med. Hormisdas Papa epist. aduersus Nestor. & Euthyc. cap. 2. post med. Anselm. epist. de process. Spiritus S. §. 3. sub init. Cyrill. Alex. 2. Thefau. cap. 1. vers. med. & apud S. Thom. opusc. 7. contra errores Græcor. cap. 6. Ricard. Victorin. 4. de Trinit. cap. 16. versus fin. Fundatur ea proprietatis acceptio in 16. Ioann. *Omnia quæcumque habet Pater mea sunt, & 2. Petri qui vocauit nos æterna sua gloria quo pacto cum essentialia propria sint, quæ notiones esse non possunt, latius proprietatis pater, quam notio. Strictè autem proprietas dicitur, quæ ita alicuius est, vt non sit alterius?* de qua inquirimus an idem quod notio sit. Notare verò oportet illud alicuius, quod subiectum possessionis est, posse esse vnum singulare simplex, vel coniunctum ex pluribus. Dummodo enim ita coniuncto conueniat, vt nec singularibus seorsim sumptis, neque coniuncto, & singulari alteri vsquam competat, ita coniuncto illi conueniet, illiusque erit, vt nullius præterea sit, in quo proprietatis ratio consistit: sic propria, & proprietates oppidi cuiusvis bona nuncupantur.

2 Dico igitur primo: omnis notio formaliter proprietatis stricta est. Conclusio est contra Ruiz d. 67. lect. 5. n. 8. 16. & 17 vbi suam communem scholasticorum esse ait. Ego verò reor nullius esse posse, qui Patrum sensum intendat. Probo de notionibus, in quibus aliqua difficultatis species esse posset: nempe innascibilitate, & spiratione actiua. In primis enim innascibilitas ita est Patris, vt nequeat esse alterius: deinde spiratio actiua ita est Patris, & filij coniunctim, vt neutrius seorsim sit, neque alterius cuiusvis, siue coniuncti, siue singularis esse possit: ergo tam innascibilitas, quam spiratio actiua proprietatis stricta est: si vera sunt, vt sunt, quæ ipsis aduersariis annuentibus de proprietate strictè dicta docebamur n. 1. Antecedens, quoad innascibilitatem negari catholicè nequit. Quoad spirationem actiuam probatur est d. 4. q. 2. cert. 1. n. 4. & q. 3. cert. 2. n. 2. vbi contra Ruiz, & alios ostendimus potentiam spiratiuam, & spirationem actiuam essentialiter duplici personalitate Patris, & filij constare, quare in neutra persona seorsim inueniri eas, sed solum in vtriusque personæ coniuncto: ac proinde non esse vtrique personæ communes, sed coniuncti proprias id quod aduertisse debebant, ne à vero, tam apertè desciscerent.

3 Sed insurgit tamen multa, & accurata Patrum eruditione Ruiz vt ostendat apud eos tres solum proprietates, nempe paternitatem, filiationem, & spirationem passiuam strictè admitti: cum tamen notiones sint plures. Mazianz. orat. 25. ad Arrian. & de seipso Circa finem *vnam naturam in tribus proprietatibus* orat. 37. 5. de Theolog. longè ab init. *vnum est tria, si proprietatum rationem habeat.* vers. fin. *Tres proprietates vnam diuinitatem.* Basil. 2. contra Iulianum. longè à med. epist. 78. ad Eustachium t. 2. tractatu de vera pia fide longè à med. *Tria nomina seorsim singula suam pacitariam proprietatem apertè significant.* Consonat. Hilar. 12. de Trinit. Ricard. Victor. 4. de Trinit. cap. 17. sub init. *Absque dubio in Trinitate oportet tot. personales proprietates esse, quot sunt personæ.* Repetit cap. 18. & lib. 5. cap. 11. 13. 14. & 15. Verum hæc, & similia solum probant tres has proprietates, paternitatis, filiationis, processionis, seu spirationis passiuæ eis locis à Patribus solum memoratas esse; non autem innascibilitatem, & spirationem actiuam à ratione proprietatum fuisse ab illis exclusas, sed ommissas solum: quia nimirum ad personarum distinctionem contra hæreticos euincendam, quæ totum Patrum studium fuit fortius ex

illis proprietatibus in scriptura expressis certabant. Et quia in tribus illis, siue ex illis, duæ alæ innascibilitatis, & spirationis actiuæ proprietates facie emicabant.

4 Quid quod de innascibilitate proprietatem esse sæpè Patres asseruerunt Hilar. 4. de Trinit. col. 5. & longè à med. ac lib. 12. med. Athanas. q. 5. ex anonymis, siue de natura Dei, Nyssen. de dif. essent. & hyposthaf. sine. Nazianz. orat. 23. in laudem Heron. vers. fin. n. 32. orat. 29. de Dogmate & constitut. Episcoporum. circa med. Basil. epist. 43. ad Nyssen. circa fin. Theodoret. Dialog. 1. immutabilis col. 2. Anast. synait. 1. de re. etæ fidei dogmatibus vers. med. Concil. Toletan. 11. profess. fidei post med. quorum verba dedimus d. 9. q. 1. cert. 4. num. 6. Solum hic audi Damasc. 1. de fide longè à princip. ita loquentem: *Omnia, quæ habet Pater, filij sunt præter ignoscendæ proprietatem, & cap. 11. vers. finem. Pater non distedente ab ignoscibilitate, quia genuit, &c. Nam proprietates manet immutabili.* De spiratione verò actiua numquam meminerint, tùm quia ea siue in actu primo, siue in secundo ex processione, siue spiratione passiuæ Spiritus S. facile infertur: tùm quia plures ex Græcis an Patris solius esset, non filij, an vtriusque simul non ita exploratum habebant, tùm demum, quia sufficienter ex spiratione passiuæ Spiritus S. distinctio intenta à Patre, & filio, à quibus est, ostendebatur. Nec refert potentiam spiratiuam, & spirationem communem esse Patri, & filio. quare neutrius proprietatem, dixi enim n. 1. exciata d. 4. neutrius seorsim esse, sed coniuncti ex vtroque solius.

## CERTAMEN II.

*Notionis, & proprietatis formalitatis rationis est, sed non eadem vtriusque.*

**P**roprietas rationem formalem rationis non esse hi solum dicere possunt, qui vel realiter, vel ex natura res, vel virtualiter, independenter nimirum ab intellectu, personalitates, ac proprietates ab essentia, & natura distinctas existimant. Etenim proprietatis ratio distinctionem, constitutionemque personæ ex illa supponit, vt illa esse atque esse illius intelligatur: quæ, si solum per rationem sint, realis eius formalitatis esse non potest. Prædictis consentire refertur à Caiet. 1. p. q. 2. art. 2. & à Capreolo 1. d. 26. Aureolus in 1. d. 29. art. 1. §. sedente iste: quia ait Patrem concretiuè, & paternitatem abstractiuè à nobis apprehendi non sola consuetudine apprehendi sensibilia, sed quia rei natura exigit. Deinde, quia sic arguit. Vbi abstractum solo modo significandi differt à concreto, quidquid realiter dicitur de vno, dicitur etiam de alio, vt constat in Deo, & Deitate: ac non ita res habet in Patre & paternitate: ergo Pater, & paternitas non solo modo significandi differunt. Minor patet: quia paternitas se tota distinguit à filio; Pater autem non distinguitur se toto à filio.

2 Verum Capreolus, & Caiet. ea in re Aureolo imponunt de more. Primum enim, quod ex ipso referunt, solum probat agnosci ab illo fundamentum ad distinctionem rationis ratiocinatæ, quam inter personalitates, & proprietates, & essentiam solum admittit citato loco proposuit. 1. & d. 1. q. 1. d. 33. q. 1. & 3. Argumentum autem nihil vterius de eius mente probat. Negata enim distinctione ante intellectum proprietatis ab essentia verum habet, paternitatem, & patrem non solo modo significandi differunt, cum ex parte obiecti Pater aliam formalitatem supra formalitatem Paternitatis includat, vt argumentum conuincit, cuius maior male negatur à Ruiz, & Caietano exemplo Deitatis, & Dei: quia de Deo dicitur generare, quod de Deitate non dicitur. Etenim abstractum Deitas à concreto Deus non differunt solo modo significandi, sed ex parte etiam obiecti, cum Deus personalitatem deuoluat. Secus Deitas. Certa igitur est Aureoli maior, vt constat in essentia, & ente substantiæ

substantiæ dicto, & similibus. Censet igitur rationem formalem proprietatis, & notionis rationis esse per omnes, qui personalitates ab essentia independentes ab intellectu non distinguunt.

3 Quod autem utriusque formalitas non eadem sit, sed diuersa. Scolastici omnes fatentur, Albert. 1. p. q. 30. m. 2. art. 1. Alex. q. 68. m. 2. S. Thom. q. 33. art. 3. (vbi Caiet. Canar. Valq. Molin. alique interpretes & in 1. d. 26. q. 2. art. 3. corp. S. Bonau. art. vnic. q. 4. Maior. 9. vnica vers. fin. Carchus. q. 4. Durand. q. 2. n. 7. Ricard. d. 27. art. 1. q. 1. d. 28. art. 1. q. 1. Ruiz vbi proximè. Probat facile quia proprietates formaliter solum dicit personam in se singulariter constituere, atque ab aliis distinguere, notio vero addit insuper ordinem ad intellectum, qui ex illa personam, vnam ab alia discernere, ac dignoscere sua cognitione possit: qui ordo, licet rationem proprietatis supponat (idè enim apta formalitas illa est, vt per illam vna persona ab alia dignoscatur, quia proprietates ipsius est) diuersus tamen formaliter est à proprietatis ratione, quam in prædicato illo supponit.



QVÆSTIO III.

De numero notionum.



AM quousque diuinarum notionum numerus protrahendus sit examinandum est. Qua in re nulla ferè rerum inter Scholasticos potest esse dissensio: cum omnes conceptus cuique personæ proprios, siue proprietates enumeratas admittant. Sed verò, licet vocum controuersia sit, in re adeo graui, atque à nostro captu remota, quia communi loquendi modo, Patrum exemplo inducto, discendens cum hæreticis offendit iustitiam merito erit: quia aliter, quam communis sententia fert. de numero notionum opinatur. vti temeritatis, vel ferè notatur à Bannes 1. p. q. 32. art. 3. Canar. Valq. Molin. ad art. 4. à Ruiz d. 47. sect. 1. n. 13.

CERTAMEN I.

Quinarius notionum numerus statuitur.

1 IN numero notionum taxando per defectum peccauit Gabr. in 1. d. 28. q. vnic. art. 2. & 3. conclus. 2. & 3. innascibilitate relegata notionem quatuor solum admittens; nempe paternitatem, filiationem, spirationem passiuam, quæ à sanctis frequenter in notionibus, insignibus, ac notis distinctis personarum nominantur, atque insuper spirationem actiuam. Licet enim hæc Anselmi tempore, imò, & Magistri, non nominaretur, vt constat ex c. d. 16. 27. & 29. posthac verò summo consensu, & iure ab Scholasticis in notionibus numeratur: cum æquè ex spiratione passiuâ, actiuâ, atque ex filiatione paternitas inferatur. Secundò, licet patres principium spirationum non integrè explicauerint, sed quandoque filium tacuerint, quandoque Patrem per filium spirare dixerint; tamen ab utroque procedere sæpè docuerunt locis datis d. 2. q. 2. cert. 4. Tertio Synonymis vocibus spirationem actiuam, tanquam notam, & insigne Patris, & filij assignari à Patribus constat ex Athanas. Dialo. 1. de Trinit. contra Anomæum col. 3. Nulla, inquit, differentia neque in natura, neque in voluntate, sed in eo demum, aliqua quod gignere, & gigni, emittere, & procedere, siue emitti inter se differunt. Hac emittendi Spiritum S. voce vitur etiam q. 11. & 12. le natura Dei August. verò 5. de Trinit. à cap. 11. ad 15. æquiualentem voce donatoris, quem imitatus M. Gregor 3. Moral. cap. 11. alias 8. ait. Is qui per processionem producit, à proferentibus, non præiur.

2 Dicendum tamen est Patris innascibilitatem quintam esse notionem in diuinis. Est reliquorum Theologorum S. Bonau. in 1. d. 26. art. vnic. q. 4. Der. q. 2. n. 7. & S. Carthus. cum Alrifiodoren. q. 4. Ricard. art. 4. q. 2. & d. 28. art. 1. q. 1. vbi Capreol. Argentina d. 27. q. vnic. art. Aureol. d. 29. art. 2. circa fin. proposit. 2. Marfil. q. 29. art. 1. notabil. 8. Henric. 2. p. art. 35. q. 4. Albert. 1. p. q. 39. memb. 2. art. 1. partic. 1. ad 1. Alexand. q. 68. memb. 3. S. Thom. q. 32. art. 3. & 4. vbi Caiet. Banneo, Canar. Molin. Valent. Valquez d. 137. cæterique interpretes Soar. 5. de Trinit. cap. 10. Bellarmin. tom. 1. lib. 2. de Christo cap. 5. circa med. S. Denique, Zunniga d. 7. dub. 4. Granad. 1. p. tract. 7. d. 2. Ruiz d. 47. sect. 1. n. 2. Alarcon. d. 5. de Trinit. cap. 7. Martin. Perez d. 7. sect. vlt. Galpar. Hurtad. d. 5. de Trinit. dif. 6. ac Recentiores omnes in manuscriptis. Probat facile, quia innascibilitas, siue esse à se notionaliter, & non ab alio est Patris strictè proprietatis, & nota, qua ab aliis personis, & distincta persona dignosci possit: insuper, est insigne, seu nota Patris diuersa formaliter à reliquis notis ipsius in quocumque gradu, & statu consideratis: ergo est quinta notio diuina. Consequentia est legitima: solum igitur antecedens probandum nobis erit.

3 Prima igitur antecedentis pars perspicua est à Patribus recitata q. 2. cert. 1. n. 4. & d. 9. q. 1. cert. 4. n. 6. & q. 2. cert. 2. n. 4. & d. 10. q. 1. n. 2. fine, & deinceps. Solum addo Nyssen. de dif. essent. & Hisposthal. post med. in hæc verba. Precipuum quoddam, & eximium insigne, notamque suæ hypostaseos solius habet quod Pater est, & quod ex nullâ causa subsistat: ac per hoc rursus ipse quoque signum propriè, peculiariterque cognoscitur. Neque eadem pars à ratione obscurior; siquidem innascibilitas solius Patris, & qua dignoscatur satis à personis reliquis. Secunda verò antecedentis pars facile suadet: quia neque est, adhuc realiter filiatio, neque spiratio passiuâ, vt pater; neque actiuâ cum hæc Patris, & filij coniunctim sit; innascibilitas verò Patris seorsum sumpti, & solius à Paternitate autem generatione, & potentia generatiua, siue formalis siue radicalis formaliter distingui constat ex d. 10. q. 1. cert. 3. per totum. Ergo innascibilitas est nota, & proprietates personalis Patris distincta à quatuor reliquis notionibus: ac proinde quinta notio diuina.

4 Opponit Gabriel; qui concedit quinque notionem, concedit quinque res in diuinis, cum tamen non nisi tres res distinctæ admitti catholicè possint: ergo non sunt admittendæ notionem quinque. Contra: quia neque quatuor admittæ à Gabriele admittendæ erunt, si quid eius argumentum probat: sed nihil probat in vlla sententia. In mea enim vnum tantum ens, & res vna solum in Trinitate est, nempe essentia, cuius solius formaliter est esse, & ratione cuius formaliter reliquæ personales & attributales formalitates sunt, & res, & entia adiectiuè: in alia verò sententia tres tantum realiter inter se distinctæ admittuntur, licet non quinque solum, sed plures multo formaliter diuersæ catholicè admittantur: quæuis enim formalitas diuina essentia, attributi, personalitatis, & proprietatis personalis res, & ens est. Quia tamen tam essentia quam attributa, & personalia extra tres personas realiter non sunt, sed ipsis identificantur, tres solum res realiter distinctas constituunt.

5 Arguit Secundo. Innascibilitas negatiuum quid est: ergo non est dignitas, & perfectio diuina: ergo neque notio diuina, quæ dignitas, & perfectio esse debet. Negat meritò antecedens Valquez, si de innascibilitate in se sit sermo: quid enim positiuum est: licet nostro modo concipiendi negatione explicetur, vt loco proximè citato cert. 2. & 3. docuimus, eo tamen absolute admissio putat tenere argumentum ex negatione dignitatis, & perfectionis in innascibilitate, ad negationem notionis in eadem: quia notio esse non potest, quæ dignitas, & perfectio non sit. Ego verò, licet admissio antecedenti alias efformari argumentum posse iudicem, vt notionem innascibilitatis efficaciter impugnet: tamen, vt affirmabatur eo, & consequentia prima nihil præstare reor. Nego enim consequentiam secundam.